

gjeringen antog, at det maatte ansees som Udtrykket af Folkets Anskuelse, at disse Poster ikke burde være pensionsberettigede i samme Udstrækning som hidtil, og der blev som Følge deraf bestemt, at de pensionsberettigede Soldassistenters Antal i Kjøbenhavn skulde nedsættes, saavidt jeg husker ret, fra omtrent 104 til 80, og det er denne Regel, som fortiden finder Sted. Da nu dette Lovudkast, der foreligger til Behandling, blev udarbejdet, laa det Regjeringen meget nær, for det Første at man maatte gjøre et bestemt Forslag med Hensyn til de hidtil ikke pensionsberettigede Classers Pensionering, der for Fremtiden skulde omfatte ikke blot Kjøbenhavn, men ogsaa Provindserne, som hidtil havde maattet behjælpe sig med de i alle Henseender i et misligt Forhold staaende Underbetjente, men som nu skulde have Soldassistenters i Lighed med Kjøbenhavn. Men dernæst var det ganske naturligt, at Regjeringen kunde ønske at gjøre saameget som muligt for den Klasse Betjente, og jeg kan ikke nægte, at Noget af det, Regjeringen helst vilde gjøre, saavidt det stod i dens Magt, og forsaavidt det lod sig forene med rigtige administrative Hensyn, var at søge at skaffe dem Pensionsberettigelse. Jeg turde imidlertid i det Forslag, jeg oprindeligt fremsatte, og som paa Sagens forskjellige Stadier er tiltraadt af de Mænd, som derom have ytret sig, og navnlig seneft af Statsraadet og af Hans Majestæt Kongen, ikke til Pensionsberettigelse foreslaae et større Antal end 100, hvilket kun er $\frac{1}{4}$ af det hele Personale, hvorom der er Spørgsmaal. Jeg har iøvrigt ingen anden Garantie at kunne anføre for, at dette Antal af 100 er rigtigt, end at man i de forskjellige Stadier, Sagen har gennemgaaet, er blevet staaende ved dette Tal, og jeg skal ikke kunne anføre nogen bestemt Grund, hvorfor det ikke er foreslaaet 150 eller 120 eller 130 eller et andet Tal. Nu tilstaaer jeg, at jeg er ved denne Sags Behandling steds gaaet ud fra, at det kunde allerede have Bauskelighed nok at faae et Antal af 100 Pensionsberettigede af denne Klasse, i det jeg saae hen til, hvorledes Standerne i 1842, under ganske andre gunstige Finantsforhold og andre gunstige Forudsætninger for Embedsstanden i det Hele end dem, der nu for Tiden finde

Sted, havde andraget paa, at dette Antal af 100 skulde ikke indskrænkes, men aldeles falde bort. Det har nu forsaavidt været mig meget kjært at bemærke, at Udvalgets samtlige Medlemmer have været af den Anskuelse, at man skulde gaae videre med Hensyn til Pensionsberettigelsen; men jeg troer rigtignok, at Udvalget i dets Omsorg for denne Klasse Betjente, som jeg for mit Bedkommende ikke noksom kan paaafkjenne, er gaaet temmelig vidt, og kommen til den modsatte Yderlighed. Thi at det er en Yderlighed, troer jeg maa anerkjendes ikke blot, naar man seer hen til, hvorledes der i andre Lande er forholdt med Hensyn til denne underordnede Klasse af Officianter, som Soldvæsenet bruger, men navnlig naar man vil holde sig til, hvad der hidtil har været Tilfældet, ikke blot hos os selv her i Danmark, men ogsaa i Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen, hvor man netop har havt i en Klasse af Nar en Klasse af Soldofficianter, som man har her, men hvor en saadan Pensionsberettigelse kun undtagelsesviis har fundet Sted; og Grunden til, at Soldassistenterne her i Kjøbenhavn have havt denne, ligger hovedsageligen i, at disse Poster oprindeligen vare udelukkende forbeholdt Militaire. Jeg troer, at det navnlig i administrativ Henseende vistnok er meget misligt, at denne Klasse af Betjente, som her er Spørgsmaal om, skulde ansees som pensionsberettigede, og forsaavidt altsaa stilles ganske i Klasse med kongelige Embedsmand. Udvalget har selv følt, at det ikke gif an, ligefrem at stille den Klasse af Underbetjente, som man vilde give Pensionsberettigelse, i Klasse med kongelige Embedsmand, og derfor har det ogsaa foreslaaet, at det med Hensyn til deres Udnævnelse skulde forblive ved hvad der hidtil har været Tilfældet, at de kun skulde være ministerielt ansatte og ikke udnævnes af Hs. Majestæt. Jeg maa imidlertid tillade mig at bemærke, at man derved gjør et meget væsentligt Brud paa selve det Princip i Pensionsloven, som under en meget stærk Discussion blev høvdet paa forrige Rigsdag og i det andet Thing, at nemlig Hovedcriteriet for en kongelig Embedsmand og for Pensionsberettigelsen, som hidtil, ifølge vore Forhold skulde